

Ogsaa paa anden Maade kan en saa lang Periode som 3 Aar medføre meget uheldige Forhold for Højesteret. Der gives derved en Chance for Sagførere, der i Virkeligheden slet ikke ønsker at æske Højesterets Erklæring, men som for et Tidsrum af 3 Aar faar Lejlighed til at procedere for Højesteret, idet de derved kan skaffe sig et Navn som „Højesteretsprocedører“, der senere kan komme dem til gode, naar de efter 3 Aars Fristens Udløb henvises til alene at procedere i „egne Sager“. Man maatte i alt Fald dog begrænse Antallet af de Sager, som en saadan Kandidat kunde procedere i. Men ogsaa dette vilde undgaas, hvis man nøjedes med et Prøveaar, som Retsplejeudvalgets Flertal har foreslaaet.

Med Hensyn til Ændringen i § 127¹ maa Underudvalgets Flertal med størst mulig Styrke henvise til de Bemærkninger, der er gjort i Underudvalgets forrige Indberetning, som er Ministeriet bekendt. Vi anser den for at være skadelig for Højesteret ved at forringe Rettens Arbejdsvilkaar og bebyrde den med Sager, der ikke fortjener at paaankes. I denne Forbindelse skal vi henvise til de Udtalelser, som Højesteretsdommer Alten fremsatte paa det nordiske Juristmøde i København den 24. August d. A., og hvoraf det fremgik, i hvilken Grad det virker tidsspildende for den norske Højesteret, naar Sagerne føres af Sagførere, der ikke er øvede i at procedere for denne Ret.

Vi forstaar af Ministeriets Udkast, at ogsaa de, der har haft Prøvetid i Højesteret uden at have opnaaet Højesterets Erklæring eller endog ikke er blevet antaget af Højesteret, maa være berettigede til at møde i „egne Sager“, hvilket formentlig ogsaa maa være en Konsekvens af Bestemmelsen; men i og for sig kan være ret urimeligt, ligesom vi forstaar, at der ikke kræves Eksamensbetingelser for at møde i Højesteret i „egne Sager“, hvilket dog i nogen Grad vilde tjene som Garanti. De anførte Hensyn til Højesteret virker for os saa meget stærkere, som det efter vort Skøn i det væsentlige er rene Sagførerinteresser, som har været bærende for den foreslaaede Regel. Vi gør endvidere opmærksom paa, at Begrebet „egne Sager“ er vildledende. Der er Tilfælde, hvor enkelte procederende Sagførere af Klienters faste Sagførere bliver bemyndiget til at udføre deres Sager, i Virkeligheden altsaa den samme Form, som naar en Landsretssagfører paa sin Klienters Vegne henvender sig med en Ankesag til en Højesteretssagfører. Den saaledes bemyndigede Sagfører vil det altsaa blive, der har Ret — eventuelt efter at have indarbejdet sig ved at benytte en 3-aarig Mødeberettigelse som prøvende Højesteretssagfører — til at appellere de Sager, som han ikke har kunnet føre igennem ved Landsretten. Men i Realiteten er Forholdet jo i disse Tilfælde dette, at nævnte Sagfører, i Stedet for at underkaste sig Prøvetiden og vise sig moden til Højesteretsprocedure, kan benytte sig af den af Ministeriet foreslaaede Regel og procedere lige saa ofte i Højesteret, saaledes at hele Garantien for en forsvarlig Procedure for Højesteret af Sagførere, der har underkastet sig Prøvetiden, bortfalder. For Klienterne bliver Forholdet det samme, som hvis de havde engageret en Højesteretssagfører; det er i begge Tilfælde „fremmede“ Sagførere, der procederer deres Sager.

Vilde man overhovedet tillade andre Sagførere at procedere for Højesteret end dem, der har gennemgaaet Prøvetiden og erholdt Højesterets Udtalelse om, at de er egnede, saa burde man dog under alle Omstændigheder ikke gaa videre end til at give en Regel, hvorefter Landsretssagførere med 1ste Karakter til Embedseksamen, der har haft Beskikkelse i en Række Aar — og vi mener, at 5 Aar er for kort en Tid —, kunde give Møde i „egne Sager“, men kun for *Appellindstævnte*. Faren for, at urimelige Sager skulde komme frem, vilde derved blive besværet. Faren for, at den mindre gode og øvede Procedure skulde udbrede sig i Højesteret, vilde være mindre, naar det drejede sig om Møde for *Appellindstævnte*, idet det er Appellantens Sagfører, der udvikler Sagen.

Mindretallet (Jarner) er med Flertallet enigt i at fraraade, at Prøvetiden forlænges til 3 Aar. Jo længere Perioden gøres, des større bliver Risikoen for, at der indenfor Retten sker Personskifte, som let bringer et Tilfældighedsmoment ind i Bedømmelser, og en saa lang Prøvetid som den foreslaaede gør det ogsaa vanskeligt at fastholde Erindringen om de enkelte Sager. Det er vel ogsaa muligt, at en saa lang Prøvetid kan friste til at benytte Prøven til uvedkommende Formaal, og fastholdes de 3 Aar, bør vist derfor det Antal Sager, Kandidaten kan føre frem til mundtlig Forhandling, begrænses.